ברודער מאָרד

העכסט אינטערעסאנטער און שפאנענדער ראמאן

(פארזעצונג)

דער שיינער דזשעק האט פארשטאנען, אז דער רויטער דזשאן איז דער הויפט גנב פון לאנדאן. ער פירט א גרויס געשעפט. ווייל ער קויפט אפ אלעס וואס די גרעסטע גנבים פון לאנדאן ברענגען אים. ער האט אנגעהויבן צו באקומען דרך ארץ פאר'ן רויטן דזשאן. ער האט אנגעהויבן צו פאר־שטיין, אז דער רויטער דזשאן פון דעם שמוציקן שענק טראנט אין שענק א גאנץ אנדערע מאסקע, ווי ביי זיך אין אפיס.

דער רויטער דזשאן האט אים אבער ניט געלאזט פיל טראכטן.

—מיר מוזן ווייטער גיין, האט דער רויטער דזשאן געזאגט, — מען וואַרט אויף אונז.

די עלעקטרישע לאמפן זיינען פארלאשן געוואָרן. דאס דריי פיינע מענשן האבן זיך ווידער געפונען אין א שרעקלאכער פינ־סטערניש. דער פראפעסאר האט ווידער געמוטן אננעמען דעם שיינעם דזשעק ביי דער האנט און אים ווייטער פירן. מען איז ווידער געגאנגען איבער טרעפ. צוערשט איז מען געגאנגען אראפ. אין קעלער, דאן אין־מען געגאנגען א געוויסע שטרעקע א גלייכן וועג, ענדלאך האט מען אנגעהויבן ארויפצוגיין אויף טרעפ און מען איז ארויפגעגאנגען אויף איינעם הונדערט טרעפ. ביז אלע, זאגאר אויך דער יונגער און שיינער דזשעק, האט זיך פארקייכט. דאן איז מען געבליבן שטיין איינעם מי־נוטן. עס האט זיך געעפנט א טיר און די דריי קאמערארן האבן זיך געפונען אויף איינע פון די גרעסטע און ווייכסטע קאפע הייזער אין לאנדאן.

דער שיינער דזשעק איז געבליבן שטיין ווי פארשטיינערט. אונטער אים איז געווען א גרויסער און רייכער זאל. אין וועלכן עס זיינען געזעסן הונדערטער מענשן און האַ־בען געגעסן געטרונקען, גערויכערט, גע־רעדט, געלעזן צייטונגען און געשפילט אלערליי שפילן.

— צום טייפל, — האט ענדלאך דער שיינער דזשעק אויסגערופן, — מיר געפי־נען זיך אונטערן דאך פון דער קאפע מעטראפאליטאן.

—געוויס, מיין ליבער דזשעק, האט דער רויטער דזשאן געענטפערט.

— דאס איז דאך די רייכסטע קאפע הויז פון לאנדאן! — האט דער שיינער דזשעק אויסגערופן, — מען זאגט, אז עס איז ווערט צוויי מיליאן פונט סטערלינג.

— איך וועל קיין דריי מיליאן ניט גע־מען, — האט דער רויטער דזשאן געזאגט ווי צו זיך אליין.

דער שיינער דזשעק האט זיך צעלאכט.

— דו וועסט ניט נעמען, ווייל קיינער וועט דיר ניט געבן.

— דו האסט א טעות, מיין ליבער און טייערער דזשעק, — האט דער רויטער דזשאן געזאגט גאנץ רואיק, — די קאפע מעטראפאליטאן געהערט צו מיר.

— דער ניט קיין גאריישקייטן, — האט דער שיינער דזשעק אויסגערופן, — דאס קאפע מעטראפאליטאן געהערט צו אל־ציאנערן געזעלשאפט.

— דאס איז וואר, אבער איך בין דער דירעקטאר און צו מיר געהערן אלע אקצי־עס פון דער געזעלשאפט. ווען איך וויל קאן איך עס פארקויפן.

דער שיינער דזשעק האט אנגעקוקט דעם רויטן דזשאן, עס האט זיך אים אויסגעווי־זען, אז דער רויטער דזשאן איז אראפ פון זינען.

— וואס פלוידערסטו דזשאן? — האט ער אויסגערופן. אונטער אז דער דירעקטאר פון דער געזעלשאפט איז א רייכער באנקיר מיט'ן נאמען דזשעררי דזשאנסאן. ער איז אבער איצט קראנק און דאקטוירים האבן אים געהייסן צו וואוינען אין עגיפטן, — ער קומט זייער זעלטן קיין לאנדאן.

— איך בין זייער שטאלץ צו זאגן, אז איך בין עס דער רייכער באנקיר דזשעררי דזשאנסאן, — האט דער רויטער דזשאן געזאגט גאנץ ערנסט. — איך מוז זאגן, אז איך געפין זיך אין עגיפטן, ווייל איך האב פיל געשעפטן אין לאנדאן, וועלכע פאסן בעסער פאר'ן שענקער וועלכן מען רופט דער רויטער דזשאן.

דער שיינער דזשעק האט ניט געקאנט קלוג ווערן פון דער גאנצער געשיכטע. ער האט אויף קיין פאל ניט געקאנט גלוי־בען, אז דער אפגעריסענער ארים געקליי־דעטער רויטער דזשאן זאל זיין אזוי רייך.

— דער שיינער דזשעק האט געוואוסט, אז דער רויטער דזשאן האנדלט מיט גע־גנב'עטע זאכן. ער האט אבער ניט געקאנט פארשטיין, אז דאס איז אזא געשעפט פון וועלכן מען קאן מאכן מיליאנען.

— עס קאן ניט זיין! — האט ער ענר־לאך אויסגערופן, — ווען דו וואלסט געווען דער רייכער דזשעררי דזשאנסאן, וואלסטו ניט געהאלטן א שענק פאר מאטראסן אין אן ארימער געגנט.

דעם שענק ניט ווייט פון דער טעמזא האלט איך גלאט אזוי צוליב פארגעניגן, ווען קיינער דארף ניט זעען דעם רייכן באנקיר דזשאנסאן געפינט ער זיך אין שענק און ער הייסט דאן דער רויטער דזשאן.

— דאס פארשטיי איך ניט, — האט דער שיינער דזשעק אויסגערופן.

— ס'איז ניטא וואס צו פארשטיין? — האט דער רויטער דזשאן געענטפערט, — טהעמזא האלט איך גלאט אזוי צום כא־ראקטער, דו דזשעק, האסט ליב די פרויען, אונזער פראפעסאר האט ליב די מעדיצין און שטודירט ווי אזוי צו מאכן טויטע איך האב ליב געלט און איך מאך געלט.

— דו וועסט זיך באלד בעסער באקאנען מיט אונזער פריינט, דעם רויטן דזשאן, — האט דער פראפעסאר געזאגט, — דו וועסט באלד בעוואר ווערן, אז אלע ערלאכע גנבים און שווינדלער פון לאנדאן מוזן אנ־קומען צו אים, אז אים וואלטן זיי נאר ניט געקאנט לעבן.

— קומט! מען וואַרט אויף אונז! — האט דער רויטער דזשאן געזאגט.

— ער האט געפירט זיינע קאמעראדן דורך א שטאלן, ענגן און טונקעלן קאָרי־דאר, ביז זיי זיינען צוגעקומען צו א גאנץ גלאטער און גלייכער וואנט.

— וואוהין פירסטו אונז ווייטער, — האט דער שיינער דזשעק אויסגערופן. — מיר קאנען דאך ווייטער ניט גיין.

דער רויטער דזשאן האט ניט געענט־פערט, ער איז צוגעגאנגען צו דער וואנט און האט א קווטשע געטאן א קנעפל. א טיר האט זיך געעפנט און די דריי קאמעראדן זיינען אריינגעגאנגען אין א העל באלויכ־טענעם, גרויסן צימער, אין וועלכן עס זיי־נען געזעסן און געשטאנען פיל מענשן.

קוים האבן זיי אריבערגעטראטן די שוועל פון צימער, האט מען דערהערט אויסרופן פון אלע זיינען:

— ענדלאך זיינען זיי געקומען!

— אט איז אונזער פראפעסאר!

— ווער איז דער?

— א, דאס איז דער שיינער דזשעק!

דער שיינער דזשעק איז געבליבן שטיין ווי א פארשטיינערטער. ער האט דערקענט אין די פארזאמלטע פיל פון די געפערלא־כע גנבים, איינבראכער און שווינדלער פון לאנדאן. א סך אבער האט ער געזען צום ערשטן מאל. ער איז אבער געווען אזוי קלוג אז ער האט באלד פארשטאנען אז ער געפינט זיך אין א גאנץ אנשטענדיקער גע־זעלשאפט פון די גרעסטע גנבים און לאנ־דאנער שווינדלער, ריכטיקער געזאגט, — צווישן די גרעסטע אריסטאקראטן פון דער רויבער און מערדער וועלט.

ער האט אבער נאך ניט פיל צייט גע־האט צו דענקען, דער פראפעסאר האט זיך געזעצט ביי א גרויסן טיש אויבן אן און האט דערקלערט אין דער הויך.

— די פארזאמלונג איז דערעפנט!

אין זאל איז געווארן שטיל, ווער עס האט געהאט פלאץ דער האט זיך געזעצט, די איבעריקע זיינען געבליבן שטיין ביי די ווענט.

— פריינט און קאמעראדן, — האט דער פראפעסאר געזאגט. — די צייטן ווע־רן אלע מאל ערגער, די בלויע פאליציי לאזט אונז ניט רוען. פארוואס זאלן מיר זיך ניט פאראייניקן און בילדן א עפנטש געזעלשאפט, אז שטארקן בונד, א פאראיין פון אלע העלדן פון דער נאכט, פון אלע איידעלע ריטער פון מעסער און ברעכאיי־זן? מיר זעען, אז באנקירן פאראייניקן זיך און בילדן א עפנטש געזעלשאפט, אז אלע ערלאכע גנבים און שווינדלער פון לאנדאן מוזן אנ־קומען צו אים, אז אים וואלטן זיי נאר ניט געקאנט לעבן.

— קומט! מען וואַרט אויף אונז! — האט דער רויטער דזשאן געזאגט.

— ער האט געפירט זיינע קאמעראדן דורך א שטאלן, ענגן און טונקעלן קאָרי־דאר, ביז זיי זיינען צוגעקומען צו א גאנץ גלאטער און גלייכער וואנט.

— וואוהין פירסטו אונז ווייטער, — האט דער שיינער דזשעק אויסגערופן. — מיר קאנען דאך ווייטער ניט גיין.

דער רויטער דזשאן האט ניט געענט־פערט, ער איז צוגעגאנגען צו דער וואנט און האט א קווטשע געטאן א קנעפל. א טיר האט זיך געעפנט און די דריי קאמעראדן זיינען אריינגעגאנגען אין א העל באלויכ־טענעם, גרויסן צימער, אין וועלכן עס זיי־נען געזעסן און געשטאנען פיל מענשן.

קוים האבן זיי אריבערגעטראטן די שוועל פון צימער, האט מען דערהערט אויסרופן פון אלע זיינען:

— ענדלאך זיינען זיי געקומען!

— אט איז אונזער פראפעסאר!

— ווער איז דער?

— א, דאס איז דער שיינער דזשעק!

דער שיינער דזשעק איז געבליבן שטיין ווי א פארשטיינערטער. ער האט דערקענט אין די פארזאמלטע פיל פון די געפערלא־כע גנבים, איינבראכער און שווינדלער פון לאנדאן. א סך אבער האט ער געזען צום ערשטן מאל. ער איז אבער געווען אזוי קלוג אז ער האט באלד פארשטאנען אז ער געפינט זיך אין א גאנץ אנשטענדיקער גע־זעלשאפט פון די גרעסטע גנבים און לאנ־דאנער שווינדלער, ריכטיקער געזאגט, — צווישן די גרעסטע אריסטאקראטן פון דער רויבער און מערדער וועלט.

ער האט אבער נאך ניט פיל צייט גע־האט צו דענקען, דער פראפעסאר האט זיך געזעצט ביי א גרויסן טיש אויבן אן און האט דערקלערט אין דער הויך.

— די פארזאמלונג איז דערעפנט!

אין זאל איז געווארן שטיל, ווער עס האט געהאט פלאץ דער האט זיך געזעצט, די איבעריקע זיינען געבליבן שטיין ביי די ווענט.

— פריינט און קאמעראדן, — האט דער פראפעסאר געזאגט. — די צייטן ווע־רן אלע מאל ערגער, די בלויע פאליציי לאזט אונז ניט רוען. פארוואס זאלן מיר זיך ניט פאראייניקן און בילדן א עפנטש געזעלשאפט, אז שטארקן בונד, א פאראיין פון אלע העלדן פון דער נאכט, פון אלע איידעלע ריטער פון מעסער און ברעכאיי־זן? מיר זעען, אז באנקירן פאראייניקן זיך